

λόγων μου». Παραμερίσασα δὲ τὸν χιτῶνα τῆς ἔθηκε τὴν χεῖρα μου ἐντὸς τοῦ θερμοῦ κόλπου τῆς.

— Εἶναι πολὺ ἀληθές, τῇ εἶπον· ἡ καρδιά σου πάλλει σφοδρῶς· θὰ ἔχῃς ἀναμφιδόλως πυρετόν.

— Μάλιστα, μοὶ ἀπεκρίθη, τὸν πυρετόν τοῦ πόθου, ὃν ὑποδαυλίζει καὶ θερμαίνει ἡ προσεγγισίς σου.

— Τότε ἐπίτρεψόν μοι νὰ σπεύσω πρὸς ἀναζήτησιν ἱατροῦ, καθ' ὅσον ἐγὼ εἰμι ἐντελῶς ἀδαῆς τῆς ἐπιστήμης τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Καὶ ἐγερθεὶς ἠτοιμαζόμεν ν' ἀπέλθω, ὅτε αὕτη κρατοῦσα με ἐκ τοῦ φορέματος ἐπέμενε διὰ θερμῶν παρακλήσεων νὰ μὴ ἐγκαταλείψω αὐτὴν ἐν τοιαύτῃ κρίσει καταστάσει.

— Ἀλλὰ τέλος τί ζητεῖς παρ' ἐμοῦ; τῇ εἶπον μετὰ σοβαρότητος ἀσυνήθους εἰς τὰς ἀκοάς τῆς.

— Νὰ μὲ ἀγαπήσῃς, ἀπεκρίθη ἐκείνη· καὶ λέγουσα ταῦτα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου κλαίουσα ὡς μικρὸν παιδίον καὶ φιλοῦσα με ἀνέπτυξε ὅλην αὐτῆς τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν μετὰ κινήσεων ἡδυπαθῶν ἱκανῶν νὰ ἀφυπνίσωσι καὶ παρασύρωσι τὸν ἄνθρωπον πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς ἀπολαύσεως.

— Πολὺ λυποῦμαι, τῇ εἶπον, φιλάτῃ, διότι εἰς μάτην ἐξαντλεῖς τὰ βέλη τῆς φερέτρας σου, πίστευσον ὅτι εἶμαι ἐντελῶς ἄτρωτος καὶ πάντοτε ὑπῆρξα κύριος ἑμαυτοῦ.

Ἐγερθεὶς δ' ἀπῆλθον ἀφ' αὐτῆς ἐρυθριῶσαν πλειότερον ἐκ τῆς τρωθείσης φιλαυτίας τῆς ἢ ἐκ τῆς θέρμης τοῦ ἔρωτός τῆς.

Καὶ ὅλα ταῦτα, φιλτατὴ Ἀντήνωρ, λέγει ὁ Ξενοκράτης, ἐγένοντο διότι ἡ Λαΐς εἶχε στοιχηματίσῃ μετὰ τινων φίλων μου ἐν ἀγνοίᾳ μου βεβαίως, οἵτινες καταστήσαντες ταύτην ἐνήμερον τῆς ἐγκρατείας μου εἶχον διεγείρει εἰς αὐτὴν τὸν πόθον, ὅπως ἐξέλθῃ νικητρια ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἀνέλαβεν. Ὁ λογικὸς ἄνθρωπος συμπεραίνει ὁ Ξενοκράτης, οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐξέρχεται ἠττημένος εἰς τὰς μετὰ τοῦ ἔρωτος μάχας, ἀφοῦ ὡς ἀντίπαλον ἔχει παιδίον.

(Πύλος, 1914)

Α. Π. ΜΙΧΑΗΛ

ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Μ' ὅποιον τύχη, μ' ὅποιον εὖρη ὅλη μέρα τριγυροῦν —
Τῆς λένε **Εὐσταθία**, μὰ δὲν **στέκει** πουθενά.

Ἡ **Ἀγνή**, ἡ γειτόνισά μου — **τύφλα** νάχη τ' ὄνομά της —
μὲ τὴ γειτονιά τὰ βάζει καὶ τῆς βγάζουν τ' **ἄπλυτά** της.

Μιά κοπέλλα πενηντάρη — **Ἐρασμία** τὴν φωνάζουν —
μὰ οἱ μεμπέδες, σὰν τὴν βλέπουν, κλαῖνε, σκιάζονται, **τρομάζουν**.

Ξέρω καὶ μιὰ κάποια **Εἰρήνη** — σφοδρὰ σιὰ παλληκάρια —
ποῦ ὅταν μπῆ αὐτὴ στὴ μέση, γίνονται **μαλλιὰ-κουβάρια**!

Μοναχὰ μιὰ **Πηνελόπη** τ' ὄνομά της τὸ κραταίει,
Ὅ,τι φαίνει τὴν ἡμέρα — ὅλη **νύχτα** τὸ **χαλαίει**! ...

(Μιμησις)

ΣΑΤΑΝΑΣ